

ILLVSTRISSIMO AC NOBILISSIMO DOMINO D.
LVDOVICO D'AILLY,
 AMBIANORVM VICEDOMINO,
 GENERALI BELGII GALLICI LEGATO,
 AMBIANENSIS VRBIS ET ARCIS PROREGE,
 FORTISSIMO REGII EXERCITVS CASTRORVM PRÆFECTO.

ILLVSTRISSE AC NOBILISSE DOMINE. Cum Heroïum indolem animo designare, & oratione adumbrare labore irritò tentarem : ecce mentem meam gravi curâ implicitam incundissima subiit summa tua virtutis recordatio, cuius exemplar absolutissimum cum intuitus sum, deinceps mihi promptum fuit spirantem Herois imaginem ad viuum exprimere : seu temperantiam in Heroë exoptent, seu belli seu pacis artes ament, hac tu vnus omnia omni ex parte perfecta representas qui iamdiu præcellentibus factis docueris in te vnum mirabili temperamento conuenisse ardorem bellicum, morum grauitatem atque constantiam. Testes sunt vtriusque laudis tua accepta in deditionem hostilis vrbis munimenta tuâ vnus vel certè parua commilitonum manu, quibus non tam te ducem quàm tuam vincendi mentem & robur inieceras : testis quoque præter eam bellica fortitudinis gloriam non minus stupenda animi tui ab eo triumphali splendore sese non efferentis moderatio. Quamobrem vt archetypum seligi non potuit tuo illustrius è cuius similitudine ducta Heroici oris lineamenta penitus perspexi : ita etiam nullum illustrius tui nominis dignitate firmitus præsidium mihi statuendum esse censui in eâ vmbatili pugna quam apud scientissimos litterarum Heroës habiturus sum, ac si captis meis annis feliciter confecturus. At tibi, **ILLVSTRISSE ET NOBILISSE DOMINE**, tantis pro meritis, vt inoffenso pede quo cæpisti ad prælia incedas semper victor, enuicior & aduocator precatur.

Tui obseruantissimus I. GAMARE Paris.

DEO OPTIMO MAXIMO VNI ET TRINO, VIRGINI DEIPARÆ,
ET SANCTO LVCÆ ORTHODOXORVM MEDICORVM PATRONO.

QVÆSTIO MEDICA.
QVOD LIBETARIIS DISPUTATIONIBVS MANE DISCVTIENDA
IN SCHOLIS MEDICORVM, DIE IOVIS XII. DECEMBRIS.
M. IOANNE MAVRIN, Doctore Medico, Præside.

An Heroes Melancholici?

961

QVI putat mortale esse mortalis hominis principium non minus fallitur, quam qui impuro materiae gremio coërcet, quod ne latissimo quidem ambitu natura circumscribit: eius perfecta cognitio Dei munus est, nec Apollinis oraculum *γῶσι σταντο* aliud inspirat, quam in nobis diuinam quandam esse mentem, sensibus imperuiam, à materiae commercio liberam, quam contemplari magnum quidem est, cognoscere autem maximum; ita enim recondita, ita abstrusa est eius natura, ut sapiens minimè sit qui curiosus illam inuestigat, ita diuina ut querere debeas non quid sit, sed quid non sit; numerum si dicas, subtiliter magis quam dilucidè loqueris, & dum quid magnum pronuntias, probas nihil; si ex fortuita & spirabili atomorum concussione genitam, atomis minus tibi erit ingenium; si quintam essentiam, ignotum per ignotius explicas; si denique eam ab vteri fornace fumantem inducas, in errore es, non iniquior tamen quam si morte multandam velis: est enim exors elementorum, & quamuis caduci domicilij architectrix, interitus nescia, suprema formarum; ita tamen nuda, ut nullis rerum vestigiis notata nascatur; ita rerum auida, ut quò plura possidet, eò plura appetat; omnia erogat, nec tamen pauper, omnia deuorat, nec tamen diues: omnia concipit, & tamen vacua; omnia parit, & tamen plena; post tot diuitias semper avara, post tot thesauros semper egena: simplex illa quidem, sed operationum varietate ita multiplex, ut etsi mortem non timeat, quam nunquam sensura est, mortali tamen conditione iaceat ita immerfa corpori, ut dum illi quandam diuinitatis imaginem impertitur, ipsa quandam mortalitatis speciem consequatur.

DVM corpus consentit animæ, anima verò corpori, mira nascitur harmonia, quam non parit animæ varietas, sed organi: eadem enim est, & par in omnibus, nec alia in Therfite, alia in Alexandro: quamuis sit *διαλλετος*, in corporis tamen coniecta ergastulum sui iuris non est; ita sensibus mancipata ut cæca sit sine oculis, surda sine auribus, & par in omnibus, nec alia in Therfite, alia in Alexandro: quamuis sit fenestras affulgeat, quos qui præstantiores est adeptus, omnia obit felicius, diæta rerum simulachra pacatè excipit, & in vsum tam diuinos assuetat, ut si in seipso pereat, nunquam sit in posteris periturus; verum si minimè idoneum nacta sit organum, quidquid sit organum sapit non animam, quod olim in aculeis imperterrita, solâ pauet nigredine humoris melancholici, quem qui reliquis diuinorem facit, errat: nam manifestâ qualitate circuitus quartanos, imò & tertianos, *επισεισ*, epilepsiam, & per plures menses ieiunia efficit; occulto verò modo operatur nihil. Aqua si superet ignem in humano corpore, fatuos expecta, & ita ignarus ut cum fortior sit arte natura nec Doctore nec Medico opus sit. Non bene se habet anima in densò aut lutulento, molli nimis aut duro cerebro; si verò ignis & aqua æqualiter misceantur, prudentissimum quid nascitur: à probâ enim temperie potius quam à conformatione non modò facultates naturales, sed & principes sedibus nullo modo disclusæ, operantur. In viucentibus nunquam tam

VT ex quolibet ligno non sit Mercurius; ita nec Heros. Hunc raro aggreditur natura, nec nisi diu multumque meditata, insudat plurimum nec tamen complet, etsi sese exhauriat: quid enim faciunt stemmata aut generis commendatio? parum sanè. Heroës industria facit non humor, virtus non natura, quæ tamen tanti ponderis est, ut ea sola iaciat diuini huius operis fundamenta, corpus enim tam eleganter efformat, tam exactè elaborat, ut etsi multiplex sit, vnum tamen esse videatur: nihil repugnat, nihil reluctatur, omnia ita consonant, ita consentiunt, ut dubium sit an corpus paratius sit ad obsequium, an anima ad imperium. Ibi fulget ignis, non vrit, aër quoque permeat, sed ut impune, sic & innoxie; omnia enim ita coeunt, ut si quid in igne feruentius, aquâ tepescat; si quid in aère subtilius, terrâ crassecat. Ibi pituitam bilis acuit, quam eadem interior obundit: ne putes tamen temperiem hinc enasci quæ faciat ad vitam diuturniorem, sed meliorem: temperies enim ficior est quæ facit sapientes, non longeuos, in qua idola rerum tanquam specula lucida occurrant menti sine tumultu, percipiuntur sine errore, assuetantur sine detrimento, nec lapsu temporis delentur, sed vigent. Ibi non est frigiditas quæ faciat ignauos, sed constantes, nec caliditas quæ faciat furentes, sed audaces: ibi omnia splendent, ibi spiritus sunt verè *διωκται*, puri, renes, ætherei, per totum corpus expansi cuncta permeant, fouent, moderantur; quid igitur mirum si anima nobilibus his vis instrumentis tam alta sapiat, ut naturalis in diuinis, & diuina in naturalibus videatur?

NVNOQVID cachinno dignus est qui tam illustria querit in picuitosis? qui ita segnes sunt ut vix animam his inesse crederes, aut si quam deprehendis, illa non in capite, sed in ventre sit; ibi non conclusa tanquam in carcere, sed iacens quasi in sepulchro; humi ita affixi sunt ut illos tædæ cali conuexa tueri, & quamuis *βραχέον*, diutius tamen cunctantur in viuis, cum eam vitam ducant quæ non hominem, sed belluam sapit: vix enim sapere incipiunt cum desinendum, imò prius desinunt quam incipiunt. Martem non amant, quis enim sterendo victoriam vnquam obtinuit, nec disciplinam; maius idèò miraculum Scythiam vnum vidisse Philosophum quam Græciam infinitos. Pallefcunt non charis, sed odio: cito sunt *πολιόχροστοι* non sapientes, imò neque senes, si senectus non longeuitas, sed vita sit cum prudentia coniuncta: ibi omnia torpent, spiritus crassi, nebulosi, semen quamuis animatum parum ferax. Venerem non exercent, vix saltant, quæ tamen morbis pituitosis, & melancholicis remedio est; ibi nihil magnum spera, nihil memorabile. Quos bilis imperium exercet, alacres sunt, audaces, fortunatissimi quidem, si quæ excitat ignis incendia, aqua restingeret, & quos aër excitat imperus terra retunderet; innoxia sanè esset huiusmodi flamma, si crassorum humorum mole quasi obice intercepta foret, solitaria enim omnia turbat, vult, depopulatur, facit præcipites, temerarios, salaces, caninâ faciendi ita præstantes, ut non modò latent fed & mordeant tam grauiter, ut demoris nullum sit in Medicinâ, sed in Philosophiâ remedium: difficultates gustant, non eporant: primus illorum imperus plusquam virorem est, secundus minus quam feminarum. Nunquid beatores sanguinei, quibus comitas non vulgaris, verborum lepos, & gratia, inculcata nutritio, vitæ diuturnitas: Certè nullatenus, diuinam enim auram in voluptatum fæcem immergunt, suis inhiant deliciis, viuunt ut edant, & *φάρμακον ἐν τῷ βορβόρῳ πολλὸν κατεβροχμήν*; sanguine abundant, non ingenio; corpore valent, non mente.

QVI Melancholici sunt, de natura sunt optimè meriti, ab his nihil parum, nil mediocre, omnia illustria, omnia Heroica: caue tamen frigidos & secos intelligas, quibus omnia sordida, omnia humilia; bilis aliquid aut sanguinis accedat necesse est: ita enim præstantissima nascitur temperies, quam qui fortiuntur, rumpunt ætatis inuoluta, nec per pueritiæ aut adolescentiæ vestigia lenè gradiuntur, sed currunt, virique tam citò fermè sunt quam homines, *παλαιόχροστοι*: in secco ita virefcunt & siccifcunt in viridi, ut in pueritiæ senectutem, in senectute nullam experiantur pueritiā. Minerua salutanda proponitur: quis felicius poeticas fores pulsabit quam Melancholicus? quis arcana Naturæ penetrabit acutius? quis sanctius diuina voluet Mytheria? quis in arduis capescendis audacior, in excolendis artibus præstantior, in rebus publicis *πολιμαχέτης*? Marti litandum si sit, Melancholici sunt tam sublimi celsoque animo, ut si reliqui belluis & hominibus imperent, hi etiam altris, imò & quod gloriosius, sibi dominentur: non dedignantur disciplinas, quas qui contemnit in Duce, non pluri facit hominem quam feram. Stantes moriuntur non pallidâ sed purpuratâ morte, sagaces in agnoscendis, patientes in expectandis, diligentes in arripendis occasionibus; nec miseram putes illorum sortem quia *βραχέοντες*; non quantum, sed quam bene; annorum multitudinem obruit sæpè momentum, & vnus dies hominis eruditi plus patet quam imperiti longissima ætas. Viuunt ergo diu Melancholici, quia viuunt ex Philosophiæ præceptis: vnus enim dies eo modo actus penè toti immortalitati anteponebendus.

Ergo Heroes Melancholici.

P.M.P.
1717

Proponēbat Lutetiæ IACOBVS GAMARE, Parisinus. A. R. S. H. M. DC. XLVI.

DOMINI DOCTORES DISPUTAVRI

M. Petrus Hommetz.
M. Iacobus Renaut.
M. Nicolaus Langlois.

M. Claudius Chrestien.
M. Gilbertus Nyslon.
M. Victor Pallu.

M. Ioannes Riolan. Prim. Reg. Mat. Lud. 13. Reg. Ch. Mcd.
M. Michael Toutain.
M. Nicolaus Pietre.